

Arrest

nr. 287 005 van 31 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 november 2022 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. KONINGS, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor verzoeker, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 11 februari 2019 België binnen met een paspoort en verzoekt op 18 februari 2019 om internationale bescherming. Op 6 juli 2020 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 250 920 van 12 maart 2021 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 24 augustus 2022 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 29 september 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en in 1995 in San Salvador geboren te zijn. U woonde in Cuscatancingo (San Salvador) met uw moeder en twee zussen. Van midden 2018 tot uw probleem zich voordeed werkte u als ober in een restaurant in het gebied San Juan in San Salvador. De moeder van uw vriendin was eigenaar van het restaurant. De laatste vier maanden voor uw vertrek werkte u ook als zelfstandig taxichauffeur. Op 10 januari 2019 was u aan het werk in het restaurant. Een man en een vrouw waren toegekomen op een moto, ze kwamen binnen en bestelden iets. Even later kwam ook een auto aan, een man stapte uit en kwam binnen. Hij was op zoek naar de man die eerder was binnengekomen, haalde een pistool boven en schoot het leeg op hem. De vrouw, die ook op de moto was toegekomen, kon weglopen. De schutter keek rond en zei tegen de aanwezigen dat jullie niets gezien hadden en van niets wisten. Hij ging terug naar de auto, deed de deur dicht, nam de moto en reed ermee weg. De handlanger van de schutter reed weg met de auto. Wat later kwam de politie een onderzoek opstarten. De dag nadien gingen jullie alles opruimen en zag u een verdachte auto twee maal rond de zone cirkelen. Twee dagen na de moord, nadat jullie alles opgeruimd hadden, werd de zaak definitief gesloten. U werd voltijds taxichauffeur. Na twee weken werd u, op weg naar uw auto, door twee personen benaderd. Ze waarschuwden u om niets te vertellen over wat u gezien had en bedreigden uw familie. U wandelde verder en zei dat u er niets van wist. Twee dagen later werd u door een andere persoon benaderd, die vertelde u hetzelfde, dat hij wist waar u woonde en wie uw zussen waren. Dat gebeurde aan een bushalte bij Mejicanos. Na dat incident voelde u zich geïntimideerd en besloot u geen ritten meer aan te nemen, tenzij het over mensen ging die u echt kende. Voor de rest ging u het huis bijna niet meer uit. Als u dat wel deed, om iets belangrijks te doen, gebeurde het meestal in de auto van uw vriendin. In dezelfde periode werden uw zussen ook bedreigd. Ze gingen samen inkopen doen toen een persoon hen benaderde en zei dat hij wist wie hun broer was. Hij zei dat ze tegen u moesten zeggen dat u moest zwijgen, dan zou u gewoon normaal verder kunnen leven. Als u dat niet deed zouden er gevolgen zijn voor uw zussen. Later werd uw jongste zus Y. (...) op een andere gelegenheid nog aangesproken door een jongeman, ook hij gaf de boodschap door dat u moest zwijgen over wat u gezien had. Dat zou beter zijn voor iedereen en u zou uw leven kunnen verderzetten. Hij liet verstaan te weten waar uw zus school liep. Na deze incidenten voelden jullie zich niet meer veilig. Jullie besloten het huis niet meer te verlaten. Uw moeder ging wel nog werken in een kinderopvang. Uw moeder sprak met uw tante en legde de situatie uit. Uw tante en haar dochters hielpen jullie het land te verlaten. Op 10 februari 2019 verliet u El Salvador samen met uw twee zussen. Een dag later kwam u aan in België, waar u op 18 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. In september 2019 vertelde uw moeder u dat uw buurvrouw een auto had gezien met twee personen in. Ze vroegen haar naar uw zus Y. (...). Uw buurvrouw zei dat ze Y. (...) niet kende en dat ze zich van adres vergist hadden. U weet niet wie de personen waren en waarom ze uw zus zochten. Ter staving van uw eerste verzoek legt u verschillende documenten voor. Uw paspoort, uw identiteitskaart, twee brieven van A. M. M. de G. (...), een krant, online nieuwsartikelen, foto's van het restaurant, krantenartikelen uit El Salvador, krantenartikelen uit België, informatie over El Salvador, een reisvolmacht voor uw zus Y. (...), diploma's, een bewijs van goed gedrag en zeden, uw reisschema en vliegtickets.

Op 6 juli 2020 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw voorgehouden asielmotieven. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. Op 12 maart 2021 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS in Arrest Nr. 250920.

Zonder België te verlaten diende u op 24 augustus 2022 een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. U wil met documenten aantonen dat u wel degelijk in het restaurant hebt gewerkt, dat daar een moord gebeurd is en het restaurant daarom moest sluiten. Anderzijds wil u met documenten aantonen wat de algemene situatie in El Salvador is. U stelt er wel degelijk risico te lopen slachtoffer te worden van bendegeweld.

Ter staving van uw eerste volgend verzoek legt u verschillende documenten neer. Mailverkeer tussen uw advocaat en het CGVS; een brief die uw advocaat in El Salvador kreeg; de aanvraag tot informatie met

betrekking tot de moordzaak, vanwege uw advocaat; nieuwsartikelen over de huidige situatie in San Salvador; nieuwsartikelen over de huidige situatie in El Salvador; een getuigenis van M. M. De G. (...); en een getuigenis van N. E. (...).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat de door u aangehaalde problemen met onbekenden – u wist niet of het al dan niet om bendeleden ging – omwille van het feit dat u getuige was van een moord niet geloofwaardig werden geacht. Deze beslissing werd op 12 maart 2021 door de RvV bevestigd. De Raad oordeelde dat de ingeroepen problemen niet geloofwaardig waren en er voor u dus geen sprake was van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

In onderhavig verzoek tracht u door middel van documenten aan te tonen dat u werkzaam was in het restaurant, dat er een moord plaatsvond en het restaurant daarom moest sluiten (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 17 en 19). Het gaat om twee getuigenissen en een bewijs dat uw advocaat in El Salvador een aanvraag tot informatie heeft ingediend over de moordzaak waaruit uw problemen voortkwamen. Met deze documenten tracht u de beoordeling van uw eerste verzoek om internationale bescherming om te keren. Er dient echter te worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek bijkomende documenten neerlegt die op geen enkele manier uw problemen met onbekenden aannemelijker maken, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Bovendien zijn twee van de documenten die u hiervoor gebruikt persoonlijke getuigenissen van mensen uit uw omgeving waarin zij verklaren dat u werkzaam was in een restaurant dat moest sluiten nadat er in die zaak een moord werd gepleegd. Deze getuigenissen hebben een duidelijk gesolliciteerd karakter en werden opgemaakt om uw verzoek om internationale bescherming te onderbouwen. Zij kunnen dan ook niet aangenomen worden als een objectieve bevestiging van uw problemen. Wat betreft het derde document, de aanvraag tot informatie met betrekking tot de moordzaak,

kan enkel vastgesteld worden dat u deze geweigerd werd. Wat enkel het vermoeden sterkt dat u niets met de hele affaire te maken had.

Verder tracht u met krantenartikelen de algemene situatie in El Salvador en in het bijzonder de situatie in de hoofdstad San Salvador aan te tonen. Deze documenten hebben evenwel geen enkele betrekking op uw persoonlijke asielmotieven. U slaagt er met die documenten niet in een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dezelfde vaststelling dient te worden gemaakt wat betreft de brief die uw advocaat in El Salvador kreeg van het Hooggerechtshof waarin hij, net als alle andere functionarissen, gewaarschuwd werd voor de toename van gewelddadige incidenten in El Salvador en enkele aanbevelingen kreeg.

Ten slotte legt u een email neer van uw advocaat hier in België. In die mail uit hij zijn opmerkingen over uw eerste verzoek. Zoals hierboven aangegeven is dat verzoek volledig afgesloten en staat de beoordeling ervan vast. In onderhavig verzoek heeft die mail dan ook geen enkele bewijswaarde.

Noch uw verklaringen, noch de documenten die u neerlegt zijn van die aard dat zij de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw eerste verzoek kunnen opheffen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20220704.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door de aanwezige bendes en de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is gerelateerd aan de bendes. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit de aard en/of vorm van het geweld gebruikt door de bendes en de Salvadoraanse autoriteiten blijkt duidelijk dat welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel worden geviserd. Het geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks de ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ondanks de precaire situatie in El Salvador, blijkt uit de informatie niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022, UNHCR guidelines van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, “48/4” (verzoeker bedoelt allicht artikel 48/4), § 2, b) en c), 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt het onmogelijk eens te kunnen zijn met de bestreden beslissing en geeft vervolgens een theoretische toelichting bij de artikelen 48/6 en 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en bij het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Hij laat daarna het volgende gelden met betrekking tot de nieuwe elementen:

“De nieuwe elementen kunnen dus of documentair bewijs zijn of aanvullende verklaringen zijn. De verzoeker is van mening dat de nieuwe elementen die werden toegevoegd aan zijn asielaanvraag voldoende doorwegen om een nieuw onderzoek te rechtvaardigen. Dat hij voldoende nieuwe documentaire bewijzen over zijn persoonlijke situatie kon voorleggen.

Nieuwe elementen moeten slechts de kans verhogen op toekenning van de internationale bescherming. Nieuwe elementen moeten niet op zich de geloofwaardigheid van de verzoeker kunnen herstellen. Geloofwaardigheid is iets dat pas in de procedure ten gronde beoordeeld zal worden, rekening houdend met alle elementen (verklaringen en documenten) in het dossier.

Het is overigens niet omdat de nieuwe verklaringen en documenten die verzoeker heeft voorgelegd betrekking hebben op personen die volledig voortvloeien uit het vorige asielrelaas, dat het geen nieuwe elementen kunnen zijn.

Nieuwe elementen kunnen uiteraard ook betrekking hebben op het oorspronkelijke asielrelaas. Anders oordelen zou in strijd zijn met basale logica. (RvV, nr. 96 061 van 29 januari 2013)

De nieuwe elementen bouwen dus voort op de verklaringen van de verzoeker, maar zijn weldegelijk nieuw. Ze tonen aan dat het relaas van de verzoeker wel degelijk echt is voorgevallen. Hij blijft consistent. De verzoeker deed vervolgens zijn uiterste best om nieuwe bewijzen te verzamelen om ook de Belgische bevoegde autoriteiten hiervan te overtuigen.

De beoordeling van de geloofwaardigheid van de verzoeker dient te gebeuren op basis van alle elementen in het dossier, in globo.

- 4.3.1.1 Verzoeker legt als nieuwe elementen verschillende documenten voor. Zoals eerder opgesomd gaat het over volgende documenten :

- Een aanvraag tot informatie met betrekking tot de moordzaak vanwege die voornoemde advocaat (zie het stuk 2);
- Nieuwsartikelen over de huidige situatie in El Salvador (zie het stuk 3 t.e.m. 42);

Het gaat over een veertigtal nieuwsartikelen die een enorm bedroevend beeld schetsen van de zeer gevaarlijke leefomstandigheden in San Salvador. De artikelen gaan meer bepaald over verscheidene dodelijke aanvallen op individuen, (de hoeveelheid onopgeloste) verdwijningen, corruptie, drugs en moord.

• Een getuigenis van A. M. M. De G. (...) (zie het stuk 43-44);

Met deze getuigenis bevestigt mevrouw A. M. M. De G. (...) dat verzoeker wel degelijk tewerkgesteld was in het restaurant waar het schietincident plaats vond en waarvan mevrouw A. M. M. De G. (...) de eigenaar was.

• Een getuigenis van N. A. E. C. (...) (zie het stuk 45-46).

Met deze getuigenis verklaart de heer N. A. E. C. (...) dat hij verzoeker kent en dat verzoeker tewerkgesteld was in het restaurant waar het schietincident plaats vond. De heer N. A. E. C. (...) was een vaste klant van het restaurant en ging er regelmatig eten, tot de sluiting van het restaurant na het schietincident.

Hij stelt er wel degelijk risico te lopen slachtoffer te worden van bendegeweld.

Bovendien bleken de onbekende personen nog steeds op zoek te zijn naar hem en zijn zussen toen ze reeds het land hadden verlaten. Dat dit blijkt uit de vaststellingen gedaan door de buurvrouw van de verzoeker in september 2019. Dat dit een belangrijk element vormt voor de verzoeker en diens zussen, waardoor hun angst gevoed blijft.

Het CGVS neemt het onderzoek in één adem samen, verwijst naar de ongeloofwaardigheid van verzoeker en onderzoekt alzo niet de echtheid en de bewijswaarde van elk document afzonderlijk teneinde tot een redelijk besluit te komen...

Nochtans moeten eerst de bewijsstukken worden beoordeeld.

Het is ook pas in deze tweede fase dat de geloofwaardigheid beoordeeld zal worden (nadrukkelijk op individuele basis) en eventueel het voordeel van de twijfel zal spelen m.b.t. tot niet gestaafde elementen. Dit is standaardrechtspraak van Uw zetel. Zie hieromtrent onder meer: VIIIe Kamer: RvV nr. 232 975 van 21 februari 2020, RvV nr. 232 976 van 21 februari 2020, RvV nr. 232 479 van 12 februari 2020, RvV nr. 224 916 van 13 augustus 2019, RvV nr. 219 236 van 29 maart 2019, RvV nr. 203 076 van 26 april 2018, RvV nr. 202 765 van 20 april 2018, IVeKamer: RvV nr. 233 250 van 27 februari 2020, RvV nr. 233 249 van 27 februari 2020 en RvV nr. 233 177 van 27 februari 2020.

Dit is ook de letter van de wet, meer bepaald het artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

Een document mag niet alle bewijswaarde worden ontnomen als het een niet geloofwaardig relaas ondersteunt vermits in het andere geval elk document nutteloos is indien niet onderzocht wordt of de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas kan worden hersteld (RVV 29.01.01.2013 en RVV 18.05.2016).

Verweerster schendt de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht waar zij zonder de documenten grondig te onderzoeken, louter stelt dat de voorgelegde documenten niet van die aard zijn om de ongeloofwaardigheid te herstellen.

Dat de verweerster wel zeer gemakkelijk overgegaan is tot een beslissing niet-ontvankelijkheid, zonder de nieuwe stukken echt met de nodige aandacht te onderzoeken."

Met betrekking tot zijn geloofwaardigheid, citeert verzoeker de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing en stelt hij daarmee onmogelijk akkoord te kunnen gaan. Hij licht dit als volgt toe:

"Bij het onderzoek naar de geloofwaardigheid, zijn objectieve elementen doorslaggevend (HATAWAY en FOSTER, *The law of refugee status*, 2014). Uw Zetel heeft al herhaaldelijk gewezen op het belang van landeninformatie voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling (zie onder andere RVV 9 feb. 2017, 182.40, 21 feb. 2017, 182.590).

Ondanks de objectieve gegevens, met inbegrip van de algemene situatie in El Salvador en de aangetoonde kennis ervan van de verzoeker, de geloofwaardigheid van de verzoeker zouden moeten staven, concludeert het Commissariaat-Generaal dat de vluchtmotieven van de verzoeker niet geloofwaardig zijn.

Het voordeel van de twijfel moet echter aan de verzoeker worden gegeven wanneer zijn verklaringen waarschijnlijk zijn en niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten (HATAWAY en FOSTER, *The law of refugee status*, 2014) !

Het is een tekortkoming van de verweerster om de vluchtmotieven van de verzoeker af te wijzen op basis van elementen die de verzoeker niet kan bewijzen. In geval van twijfel, *quod non*, moet eraan worden herinnerd dat het voordeel van de twijfel in het kader van een verzoek om internationale bescherming altijd geldt voor de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien moet toch worden opgemerkt dat de verzoeker zijn uiterste best doet om de elementen aannemelijk te maken.

Het CGVS lijkt echter te vergeten dat de objectieve elementen dienen door te wegen om de vrees van verzoeker te beoordelen.

Het objectieve element is doorslaggevend en leidt er toe dat de vrees gegrond en redelijk moet zijn en verklaard moet kunnen worden aan de hand van objectieve gegevens (Hataway en Foster, 'The law of refugee status', 2014).

Objectieve gegevens zijn onder meer:

- *de algemene toestand in het land van herkomst ;*
- *het lot van familieleden ;*
- *het lot van andere personen in een gelijkaardige situatie.*

In eerste instantie diende het CGVS dus concrete landeninformatie over de 'oorlog' om territorium tussen de verschillende bendes in El Salvador te raadplegen om de vrees of nog het risico op ernstige schade te beoordelen.

In casu ligt de gegrondheid van de vrees van verzoeker in rechte lijn met de algemene toestand van het land en de gegevens over het bendegebied.

Dat deze objectieve gegevens bovendien ook door de verzoeker extra in de verf worden gezet.

Klaarblijkelijk heeft het CGVS dit niet afdoende gedaan ondanks het feit dat het algemeen gekend is dat het gewelddadig optreden van bendeleden tevens talloze burgerslachtoffers maakt.

De vluchtmotieven die de verzoeker aanhaalde ten tijde van het tweede verzoek, zijn wel degelijk geloofwaardig en bovendien actueel.

Verder moet de situatie van de gezinsleden van de verzoeker opnieuw worden aangestipt. Dat zij omwille van de aanwezigheid van hun broer bij een afschuwelijke, gewelddadige moord, ook worden geïsoleerd. Ze worden bedreigd, zelfs wanneer ze niet langer in het land zijn.

Dat onbekenden op zoek zijn naar hen. Dat dit zelfs opvalt bij burens en omwonenden.

Uw zetel heeft reeds meermaals het belang van correcte landeninformatie onderstreept om de geloofwaardigheid m.b.t. de vrees van een verzoeker te beoordelen (zie onder meer RVV 9 feb 2017, 182.40, 21 feb 2017, 182.590).

Bende gerelateerd geweld blijft in El Salvador zorgwekkend.

Vooreerst, tonen verschillende legitieme bronnen aan dat de situatie in El Salvador inderdaad precair is en dat geweld er welig tiert.

El Salvador staat op de derde plaats waar burgers het slachtoffer kunnen worden van dodelijk geweld, na Syrië op de eerste plaats en Zuid-Soedan op de tweede plaats (zie het stuk 47).

Bovendien is San Salvador op wereldschaal veruit de gevaarlijkste stad (zie het stuk 48).

(...)

Het OSAC El Salvador 2020 Crime & Safety Report beschrijft het geweld in El Salvador als volgt – zie het stuk 49:

"(...)"

Uit de UNHCR Guidelines blijkt eveneens dat het bendegebied uit El Salvador kan leiden tot een ernstige bedreiging voor het leven en wel degelijk kan vallen onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. Wanneer iemand uit El Salvador een verzoek tot internationale bescherming richt, dient er weldegelijk een grondig onderzoek te worden gevoerd, gelet op de context van het bendegebied in El Salvador – zie stuk 50:

"(...)"

Vermelde objectieve informatie toont duidelijk de algemene toestand in El Salvador aan: het algemeen klimaat van geweld, de bendeoorlog en de ernstige bedreiging van het leven van individuen.

O.b.v. deze informatie moet er onderzocht worden of de vrees van de verzoeker gegrond is en de geloofwaardigheid van het relaas dient te worden nagegaan.

Het relaas van de verzoeker in casu correspondeert, en kan perfect kaderen in de algemene toestand in El Salvador."

Ten slotte voert verzoeker het volgende betoog met betrekking tot zijn nood aan subsidiaire bescherming:

"Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat er op heden geen sprake is van een situatie van willekeurig geweld waardoor de verzoeker, door zijn loutere aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Het CGVS voegt er verder aan toe dat er in hoofde van verzoeker geen persoonlijke elementen zijn die dit risico zouden kunnen verhogen.

De verzoeker betwist dit en stelt dat de situatie in El Salvador zeer onvoorspelbaar en volatiel is.

- 4.4.1. Reëel risico op ernstige schade

Verweerster stelt dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan.

O.b.v. de objectieve informatie in huidig verzoekschrift is het duidelijk dat er, indien verzoeker zou worden teruggestuurd naar het land van herkomst, een reëel, realistisch risico bestaat dat hij ernstige schade zou oplopen.

Volgens art. 48/4 §2 Vw. bestaat ernstige schade uit :

(...)

Het CGVS is van oordeel dat geen enkele van deze situaties van toepassing is in geval van verzoeker.

Verzoeker benadrukt dat hij wel degelijk aan de voorwaarden van lid b) én c) voldoet.

Dat hij wordt blootgesteld aan een onacceptabel niveau van angst omwille van de herhaaldelijke bedreigingen ten aanzien van zichzelf en zijn zussen. Dat hij hierdoor geen normaal leven kon leiden en niet langer kon gaan werken. Als jonge man zijnde, was dit zeer vernederend.

Bovendien vreest naast het feit dat hij reeds wordt gevisieerd, ook slachtoffer te worden van willekeurig geweld, zoals uiteengezet hierboven.

- 4.4.2. Risico's van terugkeerders Art 48/4 § 2, b Vw.

Het rapport COI Focus El Salvador: 'Retour au pays de ressortissants' dd. 09/01/2020 stelt duidelijk het volgende (zie het stuk 51):

"(...)"

Het rapport stelt duidelijk dat er weldegelijk verschillende bronnen zijn (waaronder Unicef) die erop wijzen dat er wel verhoogde risico's op ernstige schade zijn bij terugkeerders naar El Salvador. Het is dus minstens niet zorgvuldig om ongenueanceerd, o.b.v. dit rapport te besluiten dat er niets kan gezegd worden over de veiligheidssituatie van terugkeerders en te oordelen dat er géén risico zou zijn.

Verder stelt het rapport COI Focus El Salvador: 'Retour au pays après un épisode migratoire' dd. 17/12/2020 :

« (...) »¹

(zie het stuk 52)

Tevens stipuleert het rapport van 5 februari 2020 door Human Rights Watch, dat terugkeerders naar El Salvador een hoog risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven tot zelfs een vrees voor hun leven, indien zij dienen terug te keren naar hun land van herkomst.

Hoewel dit rapport voornamelijk de focus legt op Salvadorianen die terugkeren uit de Verenigde Staten, toont dit toch het risico aan voor asielzoekers uit El Salvador bij terugkeer naar hun land van herkomst. Het rapport toont duidelijk aan dat het voornamelijk gaat om personen die gevlucht zijn voor het bendegegeweld en bij terugkeer, ook door die bendeleden worden gedood – zie stuk 53:

"(...)"

Bovenstaande informatie wijst erop dat verzoeker weldegelijk een verhoogd en reëel risico op ernstige schade, m.n. foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, loopt bij terugkeer in de zin van art. 48/4 § 2, b van de Vreemdelingenwet, meer bepaald, moord, "seksueel geweld, foltering of ander kwaad" (zie het stuk 51).

Uit het bovenstaande blijkt dat terugkeerders bovendien een groot risico lopen om afgeperst te worden bij terugkeer.

Zo heeft het CGVS in andere zaken beslist dat afpersing een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormeld artikel kan uitmaken (CGVS 13.01.2016, T. Vreemd, 2016, 208).

De vrees van de verzoeker is hierdoor dus drievoudig :

1. Hij wordt reeds gevisieerd door onbekenden, omwille van zijn aanwezigheid in het restaurant bij een gewelddadig schietincident ;
2. De algemene situatie en het willekeurig bendegegeweld is reëel ;
3. Een bijkomende reden om aangevallen en afgeperst te worden, wordt gecreëerd door het feit dat hij reeds enkele jaren in het Westen woont. Dat hij een aantrekkelijk 'prooi' kan zijn ten aanzien van bendes op zoek naar waardevolle spullen en geld.

Verweerster houdt met bovenstaande rapporten op geen enkele wijze rekening bij de beoordeling van haar beslissing. Deze objectieve bronnen tonen nochtans aan dat verzoeker een groot risico loopt om blootgesteld te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c Vw.

Verweerster schendt hiermee haar motiveringsverplichting.

- 4.4.3. Art 48/4 § 2, c Vw.

Het CGVS is van oordeel dat het geweld in El Salvador geen willekeurig geweld uitmaakt binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4 §2 c Vw.

Mede omwille van dit aanhoudende en hevige bendegegeweld dient het volgens recente literatuur toch te worden aanvaard dat er in El Salvador willekeurig geweld heerst in het kader van een gewapend conflict, zoals ook geponeerd wordt door het Georgetown Institute for Women and Peace (zie het stuk 54):
“(…)”

Verzoeker besluit:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de tegenpartij geen ten gronde onderzoek heeft verricht naar de aangehaalde elementen, noch hiermee afdoende rekening heeft gehouden.

Dit getuigt niet van zorgvuldig gedrag zoals het een administratieve dienst betaamt.

Uit het boven uiteengezette blijkt dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt, alsook het zorgvuldigheidsprincipe, het redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel, doordat niet alle feitelijkeheden in rekening werden gebracht.

De geloofwaardigheid van verzoeker wordt in vraag gesteld terwijl objectieve elementen van de gegrondheid de geloofwaardigheid van zijn relaas onderbouwen. Er worden geen tegenstrijdigheden vastgesteld.

Er is dan ook een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoeker zal vervolgd worden bij de terugkeer, minstens dat hij ernstige schade zou oplopen.

Dat verzoeker wel degelijk als vluchteling had dienen erkend te worden, minstens had aan hem de subsidiaire beschermingsstatus moeten worden toegekend.

De bestreden beslissing dient hervormd, dan wel vernietigd te worden.”

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden tal van krantenartikelen (stukken 3-42), twee getuigenissen en fotokopieën van de identiteitsdocumenten van de getuigen (stukken 43-46) en algemene informatie over de situatie in El Salvador (stukken 47-54) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) en c), van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk is omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) evenmin over dergelijke elementen beschikt. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) verzoeker zijn huidige verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoek heeft uiteengezet, dat (ii) in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale

bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen omdat de door verzoeker aangehaalde problemen met onbekenden omwille van het feit dat hij getuige was van een moord niet geloofwaardig werden geacht, dat (iii) noch verzoekers verklaringen, noch de documenten die verzoeker neerlegt van die aard zijn dat zij de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers eerste verzoek kunnen opheffen, dat (iv) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en dat (v) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat verzoeker louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de adjunct-commissaris in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker op 6 juli 2020 oordeelde dat (i) verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of omdat hij een reëel risico zou lopen om te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, dat (ii) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat verzoeker louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en dat (iii) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. In zijn arrest nr. 250 920 van 12 maart 2021 bevestigde de Raad deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissing met betrekking tot verzoekers vorige verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om

internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker vasthoudt aan zijn eerdere verklaringen en thans met documenten wil aantonen dat zijn werk en de sluiting bevestigd wordt en dat er niets is veranderd in zijn land. Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure een print van het mailverkeer van zijn advocaat in België neer, alsook fotokopieën van een brief die zijn advocaat in El Salvador kreeg, van de aanvraag van zijn advocaat tot informatie met betrekking tot de moordzaak, van tal van nieuwsartikelen over de huidige situatie in San Salvador en van twee getuigenissen en de identiteitsdocumenten van de getuigen (administratief dossier, stuk 5, map met 'documenten').

Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat de door u aangehaalde problemen met onbekenden – u wist niet of het al dan niet om bendeleden ging – omwille van het feit dat u getuige was van een moord niet geloofwaardig werden geacht. Deze beslissing werd op 12 maart 2021 door de RvV bevestigd. De Raad oordeelde dat de ingeroepen problemen niet geloofwaardig waren en er voor u dus geen sprake was van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

In onderhavig verzoek tracht u door middel van documenten aan te tonen dat u werkzaam was in het restaurant, dat er een moord plaatsvond en het restaurant daarom moest sluiten (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 17 en 19). Het gaat om twee getuigenissen en een bewijs dat uw advocaat in El Salvador een aanvraag tot informatie heeft ingediend over de moordzaak waaruit uw problemen voortkwamen. Met deze documenten tracht u de beoordeling van uw eerste verzoek om internationale bescherming om te keren. Er dient echter te worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek bijkomende documenten neerlegt die op geen enkele manier uw problemen met onbekenden aannemelijker maken, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Bovendien zijn twee van de documenten die u hiervoor gebruikt persoonlijke getuigenissen van mensen uit uw omgeving waarin zij verklaren dat u werkzaam was in een restaurant dat moest sluiten nadat er in die zaak een moord werd gepleegd. Deze getuigenissen hebben een duidelijk gesolliciteerd karakter en werden opgemaakt om uw verzoek om internationale bescherming te onderbouwen. Zij kunnen dan ook niet aangenomen worden als een objectieve bevestiging van uw problemen. Wat betreft het derde document, de aanvraag tot informatie met betrekking tot de moordzaak, kan enkel vastgesteld worden dat u deze geweigerd werd. Wat enkel het vermoeden sterkt dat u niets met de hele affaire te maken had.

Verder tracht u met krantenartikelen de algemene situatie in El Salvador en in het bijzonder de situatie in de hoofdstad San Salvador aan te tonen. Deze documenten hebben evenwel geen enkele betrekking op uw persoonlijke asielmotieven. U slaagt er met die documenten niet in een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dezelfde vaststelling dient te worden gemaakt wat betreft de brief die uw advocaat in El Salvador kreeg van het Hooggerechtshof waarin hij, net als alle andere functionarissen, gewaarschuwd werd voor de toename van gewelddadige incidenten in El Salvador en enkele aanbevelingen kreeg.

Ten slotte legt u een email neer van uw advocaat hier in België. In die mail uit hij zijn opmerkingen over uw eerste verzoek. Zoals hierboven aangegeven is dat verzoek volledig afgesloten en staat de beoordeling ervan vast. In onderhavig verzoek heeft die mail dan ook geen enkele bewijswaarde. Noch uw verklaringen, noch de documenten die u neerlegt zijn van die aard dat zij de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw eerste verzoek kunnen opheffen.”

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het tweede verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich te beperken tot het louter stellen dat hij het onmogelijk eens kan zijn met de beoordeling door de commissaris-generaal en dat hij wel degelijk risico loopt slachtoffer te worden van bendegegeweld, tot het zonder meer poneren dat hij van mening is dat de nieuwe elementen die werden toegevoegd aan zijn asielaanvraag voldoende doorwegen om een nieuw onderzoek te rechtvaardigen en dat hij voldoende nieuwe documentaire bewijzen over zijn persoonlijke situatie kon voorleggen die aantonen dat zijn relaas wel degelijk echt is voorgevallen, zonder in te gaan op de concrete motieven daarover in de bestreden beslissing, tot het louter herhalen van zijn verklaring in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming dat onbekende personen nog steeds op zoek zijn naar hem en zijn zussen, tot het zonder meer betogen dat het CGVS *“het onderzoek in één adem samen (neemt), verwijst naar de ongeloofwaardigheid van verzoeker en (...) alzo niet de echtheid en de bewijswaarde van elk document afzonderlijk (onderzoekt) teneinde tot een redelijk besluit te komen”*, zonder in te gaan op de concrete motieven van de bestreden beslissing over de door hem neergelegde documenten – die overigens wel degelijk afzonderlijk werden onderzocht –, tot het voeren van een algemeen betoog over het voordeel van de twijfel, tot het louter opmerken dat hij *“zijn uiterste best doet om de elementen aannemelijk te maken”*, tot het louter wijzen op de algemene situatie en het bendegegeweld in El Salvador en in San Salvador zonder de informatie daarover op zijn persoonlijke situatie te betrekken, tot het aanstippen van de situatie van de gezinsleden zonder over deze situatie ook maar enig (begin van) bewijs aan te brengen en tot het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Dat verzoeker de krantenartikelen en getuigenissen die hij op het CGVS reeds had bijgebracht nogmaals voegt als bijlage bij zijn verzoekschrift (stukkenbundel verzoeker, stukken 3-46), werpt geen ander licht op de gedane beoordeling in de bestreden beslissing. De overige bij het verzoekschrift gevoegde informatie (stukkenbundel verzoeker, stukken 47-54) heeft betrekking op de algemene veiligheidssituatie in El Salvador, vermeldt verzoeker niet en dateert van voor de beslissing die de adjunct-commissaris op 6 juli 2020 nam in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende. Bijgevolg bevat ook deze informatie geen nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de door hem ingeroepen nieuwe elementen, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Voorts wijst verzoeker in zijn verzoekschrift nog op de verhoogde risico's op ernstige schade die terugkeerders uit het buitenland naar El Salvador lopen. Hij verwijst daarbij in zijn verzoekschrift naar algemene informatie (stukkenbundel verzoeker, stukken 51-53) die dateert van voor de beslissing die de adjunct-commissaris op 6 juli 2020 nam in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende. Deze informatie en het betoog in het verzoekschrift werpt evenwel geen ander licht op de conclusie in de bestreden beslissing, aan de hand van (onder meer) de recentere COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021 en de COI Focus *“Salvador. Situation Sécuritaire”* van 4 juli 2022, dat uit de informatie niet blijkt dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals ook reeds werd geoordeeld in het kader van het vorig verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende.

Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat hoewel de situatie in El Salvador precair is,

niet blijkt dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een Staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en dat er dus geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met het zonder meer verwijzen naar en citeren van algemene informatie over El Salvador, die bovendien minder recent is dan de informatie waarop de analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador in de bestreden beslissing is gesteund en zelfs dateert van voor de beslissing die de adjunct-commissaris op 6 juli 2020 nam in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, en door louter te stellen dat de situatie in El Salvador *“zeer onvoorspelbaar en volatiel is”* en dat *“het volgens recente literatuur toch (dient) te worden aanvaard dat er in El Salvador willekeurig geweld heerst in het kader van een gewapend conflict”*, brengt verzoeker in zijn verzoekschrift geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Te dezen blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN